28/01/2023

Ο Μητροπολίτης Μαρωνείας για την αρετή της υπομονής και της επιμονής

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μαρωνείας και Κομοτηνής

Το μήνυμά του για την Κυριακή ΙΖ ‘ Ματθαίου εξέδωσε ο Μητροπολίτης Μαρωνείας και Κομοτηνής κ. Παντελεήμων με τίτλο “Η αρετή της υπομονής και της επιμονής”.

Παρακάτω το μήνυμα του Μητροπολίτη Μαρωνείας:

Στην σημερινή ευαγγελική περικοπή η Χαναναία γυναίκα παρακαλεί τον Χριστό να θεραπεύσει την **κόρη** της, η οποία «κακώς δαιμονίζεται». Ο πόνος του παιδιού της την πλημμυρίζει. Ποθεί ολόψυχα να το λυτρώσει από τη δαιμονική κυριαρχία και είναι έτοιμη να κάνει το παν γι' αυτό. Η δύναμη της στοργής οπλίζει τον άνθρωπο με γρανιτένια θέληση. Τίποτα δε λυγίζει την πραγματική αγάπη. Τίποτα δε φέρνει πιο κοντά στον Θεό απ' αυτή.

Η γυναίκα αρχικά συναντάει μια περίεργη σιωπή στην **ικεσία** της. Σε λίγο ακούει λόγια παράδοξα, σκληρά. Όμως δεν οπισθοχωρεί. Πλησιάζει τον Χριστό ακόμη πιο πολύ, γονατίζει μπροστά του. Η πρώτη της κίνηση είναι μία παράκληση στον ευλογημένο προφήτη, «τον υιόν του Δαυίδ». Η δεύτερη, **προσκύνηση**, δέηση στον απεσταλμένο του Θεού, στον «Κύριο». «Κύριε, βοήθεί μοι». Αυτή την άνοδο του επιπέδου της πίστεως επιδιώκει η φαινομενική διστακτικότητα του Χριστού. Πολλές φορές συμβαίνει ο Θεός να σιωπά για ένα μικρό η μεγάλο διάστημα και στις δικές μας ικεσίες. Περνούν οι μέρες και καμιά απάντηση.

Ω Θεέ μου, το παιδί μου πήρε τον δρόμο τον κακό, οδύρεται η μητέρα, έμπλεξε με παρέες, ξενυχτάει, αμαρτάνει, «**κακώς δαιμονίζεται**». Χριστέ μου, βλέπεις τη στέρησή μας, ψελλίζει ο βιοπαλαιστής οικογενειάρχης. Πες μου, τι θα γίνει; Βγάλε με από το αδιέξοδο. Ο Θεός σιωπά. Κάποτε μάλιστα, ενώ προσευχόμαστε, βλέπουμε τα πράγματα να εξελίσσονται στο χειρότερο. Και απορούμε και κλονιζόμαστε. Δεν μας ακούει ο Θεός, μας εγκατέλειψε; Βλέποντας η Χαναναία γυναίκα, ότι δεν εισακούεται, αντί να σταματήσει, κάνει πιο ευλαβική τη στάση της. Ικετεύει, πέφτοντας με το πρόσωπο στη γη. Όσο παρατείνεται η σιωπή του Χριστού, τόσο περισσότερο συναισθάνεται τη μικρότητα και αναξιότητά της και φροντίζει με πιο βαθειά **ταπείνωση** να ζητήσει το **έλεος του αγίου Θεού.**

Στο κορύφωμα της αγωνίας της ακούει τον Χριστό να λέει: «Δεν είναι σωστό να πάρω το ψωμί των παιδιών και να το ρίξω στα σκυλάκια». Κι όμως αυτή, με τη διαίσθηση της αγάπης της, νοιώθει τις διαθέσεις του Χριστού· και με λεπτό χιούμορ, γεμάτο διακριτικότητα, παρατηρεί: «Ναί, Κύριε, αλλά και τα σκυλάκια τρώνε από τα ψίχουλα που πέφτουν από το τραπέζι των κυρίων τους». Και εγώ ψίχουλα ζητώ.

Η απάντηση αυτή αποκαλύπτει ένα μυαλό εύστροφο, μια καρδιά συνετή, ένα πρόσωπο που μπορεί να φωτίζεται από την ελπίδα και να χαμογελά ακόμη και στο σκοτάδι. Ο Χριστός μπροστά στη πίστη αυτή της λέει: **«Γυναίκα, μεγάλη είναι η πίστις σου, ας γίνει για σένα όπως θέλεις».**